

XXVIII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 25:6-10a)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Neil päevil valmistab vägede Issand sellel mäel kõigile rahvastele võõruspeo hõrgutavate roogade ja kangete veinidega, võõruspeo üdirasvaste roogade ja selitatud veinidega. Ning tema hävitab sellel mäel loori, mis looritab kõiki rahvaid, ja katte, mis katab kõiki paganaid. Tema neelab surma igaveseks ajaks, ning Issand pühib ära pisarad kõikide palgeilt, kaotab ära oma rahva teotuse kogu maalt. Jah, Issand on rääkinud. Sellel päeval öeldakse: Vaata, see on meie Jumal, kelle peale me lootsime, et tema päästab meid. See on Issand, keda me ootasime, hõisakem ja tundkem rõõmu tema lunastusest, sest Issanda käsi on kaitsmas selle mae üle.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 23:1-2. 3-4. 5-6 R:6)

R: Mina jään Issanda kotta, kogu eluajaks.

Issand on mu karjane ja mul pole millestki puudust.

Haljal aasal ta laseb mul lebada,

vee äärde ta juhatab mind.

Seal saan ma puhata, sest tema kosutab mu hinge.

R:

Ta juhhib mind õiget teed, oma nime väel.

Ja kui ma kõnniksin kasvõi surmavarju orus,

ei karda ma kurja, sest sina oled minuga,

sinu valitsuskepp ja karjasesau annavad mulle julgust.

R:

Sina katad mulle laua minu vaenlaste nähes,

Sina salvid mu pead lõhnava õliga ja täidad mu karika pilgeni.

Sinu headus ja arm on mu ümber kõik minu elupäevad

ja ma jään Issanda kotta kogu mu eluajaks.

R:

(Teine lugemine Fi 4:12-14. 19-20)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, ma oskan elada puuduses ja külluses. Mõlemad on mulle tuttavad: nii täis kõht kui nälg, nii küllus kui puudus. Ja seda kõike suudan ma tema läbi, kes ta mind vägevaks teeb. Ometi te tegite hästi, kui aitasite mind minu ahistuses. Küllap annab minu Jumal teilegi oma au rikkusest Jeesuses Kristuses kõik, mida te vajate. Aga Jumalale, meie Isale, olgu au ikka ja igavesti. Aamen.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1:17-18)

Halleluuja. Meie Issanda Jeesuse Kristuse isa avab meie vaimusilmad nägema seda lootust, mille tema on meile valmistanud. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 22:1-14)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sel ajal rääkis Jeesus veel ühe tähendamissõna: “Taevariik on kuninga sarnane, kes tegi oma pojale pulmad. Ja ta läkitas oma sulased pulma külalisi kutsuma. Aga kutsutud ei tahtnud tulla. Taas läkitas ta teisi sulased ja käskis neid: “Öelge kutsutuile: Vaata, ma olen söömaaja valmistanud, mu härjad ja nuumveised on tapetud, kõik on valmis, tulge pulma!” Aga kutsutud ei hoolinud sellest ja läksid ära – kes oma põllule ja kes oma kaubale. Mõned võtsid koguni sulased kinni, peksid neid ja tapsid nad ära.

Siis kuningas vihastas ja saatis oma sõjaväed, ta hukkas mõrtsukad ja süütas põlema nende linna, ning ütles oma sulastele: “Pulmad on küll valmis, aga kutsutud polnud seda väärt. Minge nüüd teelahkmetele ja kutsuge pulma keda iganes leiate.” Ning sulased läksid ja kutsusid pulma kõik, keda nad kohtasid – nii kurjad kui head – ja pulmakoda sai rahvast täis.

Aga kui kuningas sisse astus pidulisi üle vaatama, nägi ta seal üht meest, kellel polnud pulmarõivast seljas. Ja ta ütles talle: “Sõber, kuidas sina oled siia tulnud, ilma et sul oleks pulmarõivast?” Aga mees ei saanud sõnagi suust. Siis kuningas ütles sulastele: “Siduge ta kinni nii käsist kui jalust ja heitke ta välja pimedusse! Seal on ulumine ja hammaste kiristamine, sest paljud on kutsutud, kuid vähesed ära valitud.””

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui me loeme tekste, milles kommenteeritakse pühakirja, siis leiame neist tihti peale targasti sõnastatud seletusi, kuidas vanad rahvad mõistsid paljusid ütlemisi hoopis teisiti kui meie tänapäeval, ja et neil ütlemistel on hoopis teine, sümbolne tähendus. Kohati on see ka tõsi – aga ikkagi ei tohi unustada, et paljudel asjadel on siiski päris otsene tähendus, väljaspool igasugust allegooriat – näiteks nuiaga pähe saamist koges juba ürgnimene täpselt samamoodi kui kogeksime meie. Piiblit lugedes tuleb säilitada ka terve talupojamõistus. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, esimesel pilgul jätab tänane tähendamissõna meid jahmununa seisma, suu lahti ja käed külgedel rippu. Kuidas seda lugu nüüd tõlgendada? Kas taevariiki võib siis võrrelda köietantsuga põrguaugu kohal, kus iga vääratus lõpeb alla kukkumisega – sinna, kus on ulumine ja hammaste kiristamine? Ülemääraselt ranged karistused, ja seda näiliselt üsna igapäevaste asjade eest?!

Eks oleme meiegi pulmakutseid saanud, ja vahel on olnud tõesti mõjuvaid põhjuseid minemata jätta; mõne korra kohta peab aga päris ausalt tunnistama, et lihtsalt ei viitsinud seda vaeva ette võtta ja kõik. Või siis – kes on üldse oma piduriietega päris rahul, eriti kui pidudel käiakse harva ning ka parimad riided on jõudnud juba ammu moest välja minna või ei vasta enam päriselt kehamõõtmetele. Rääkimata muidugi neist, kel sõna otseses mõttes piduriideid ei olegi.

Kui me laskume taevastest kõrgustest alla maa peale tagasi, siis võime üsna hästi mõista, miks oleks üks kuningas täpselt nii käitunud nagu piiblisõnas kirjas seisab. Selle loo võiks tegelikult pealkirjastada järgnevalt: “Tähendamissõna sellest, kuidas kaval kuningas tabas kaks kärbest ühe hoobiga.”

Üritame siis lahti seletada. Kui kuningas tegi oma pojale pulmad, saatis ta kutsed oma riigi võtmeisikutele ja ümberkaudsetele vürstidele. Miks? Sest tegelikult oli see lojaalsusetest. Kuningas sai sel moel teada, kes tema naaberülikutest ja rikastest kaupmeestest suhtusid temasse hästi, või vähemalt kartsid teda piisavalt – ja kes hoidsid tema vastu pistoda põues või mõõka käes. Kui aga pulmamaja ähvardas tühjaks jääda, kasutas kuningas juhust ning kutsus pulma kohaliku linnarahva, mängides ennast välja hea kuningana, kes armastab oma rahvast ja kannab nende eest hoolt.

Kuid ka nüüd ei lasknud ta oma tähelepanul uinuda, vaid leidis kohe lihtrahva seast ühe vastalise, kes ei suutnud varjata oma lugupidamatust kuningakoja suhtes ning ilmus pulma piduriideta. Lisaks

ei osanud too enda kaitseks midagi öelda, millega tunnistas, et jäi vahele. Ka selle sisevaenlase võttis kuningas otsekohe kõigi silme all rajalt maha. Nõnda sai valitseja korraga nii oma pojale pulmad peetud kui ka ülevaate sellest, kes on tema vaenlased ja keda tuleb karistada. Kuna rahvas armastas teda nüüd hea kuningana, kes võõrustab ka lihtrahvast, võis ta oma riigi peale kindel olla.

Armsad õed ja vennad, me oleme harjunud Jumalat targaks pidama, ja võibolla ei ole me märganud, et tema tarkus kätkeb endas ka kavalust: see tähendab, tal on võime kõikide teiste olendite kavalused läbi näha ja nad mängeldes üle trumbata. Selles ongi tänase tähendamissõna mõte, et me oma südametunnistust sageli järele katsuksime: küsiksime endalt, kas ka meie ei mässa kuidagi Jumala vastu, kas meie ettekäänded temale ära öelda ja meie õigustused oma rumalate tegude osas kannatavad üldse kriitikat; kas me üritame Jumala ees midagi maha vaikida, või rääkida ilusaks midagi, mille koledast olemusest me oleme ise tegelikult täiesti teadlikud. Aamen.